נספח 1 – פסוקים:

"לֹא־יָרֵעוּ וְלֹא־יַשְׁחִיתוּ בְּכָל־הַר קָדְשִׁי כִּי־מָלְאָה הָאָרֶץ דֵּעָה אֶת־ה'..."

(ישעיהו יא, ט)

"...כִּי־כוּלָּם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטַנָּם וְעַד־גְּדוֹלָם..."

(ירמיהו לא, לג)

"בַּיָּמִים הָהֵמָּה וּבָעֵת הַהִיא נְאֻם ה' יָבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה וּבְנֵי יְהוּדָה יַחְדָּו הָלוֹךְ וּבָכוֹ יֵלֵכוּ וְאֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם יְבַקֵּשׁוּ"

(ירמיהו נ, ד)

"הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם אֲדֹנָי ה' וְהִשְׁלַחְתִּי רָעָב בָּאָרֶץ – לֹא רָעָב לַלֶּחֶם וְלֹא צָמָא לַמַּיִם, כִּי אִם לִשְׁמֹעַ אֵת דִּבְרֵי ה'"

(עמוס ח, יא)

"וּבְמִשְׁפָּטַי יֵלֵכוּ וְחֻקֹּתַי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ אוֹתָם"

(יחזקאל לז, כד)

שמע ישראל

זה סיפור געוואלד, אחד הגדולים בחיי.

באמצע מלחמת יום כיפור, במוצאי־שבת אחד, זכיתי להופיע בפני חיילים. זה היה ערב לא־יאמן. היו שם אלפי חיילים. איזו רוממות־רוח! 'עד לב השמיים'... כולנו שפכנו את שיחתנו לפני ה'. התפללנו על גאולת ישראל מעומק עמקי הלב.

אחרי ההופעה, נשארה קבוצה של קצינים. הם ביקשו שאשב איתם עוד קצת. והנה מתקרב אלי קצין אחד, ומבקש – בעיניים דומעות לספר על עצמו:

"אני חבר קיבוץ של 'השומר הצעיר', יהודי חילוני, באמת ובאהבה. לא רק שלא האמנתי באלוקים. האמנתי באמונה שלמה שאין אלוקים. הייתי חוזר ומשנן לילדים שלי: 'כולם שווים. אין שום הבדל בין העם היהודי לכל העמים. ירושלים היא בדיוק כמו ניו־יורק או טוקיו'. אמרתי להם שהדתיים חיים בעולם של שקרים והבלים. כשהמלחמה התחילה, מצאתי את עצמי לוחם לצידו של קצין אחר, דתי, גם הוא חבר קיבוץ – קיבוץ דתי, כמובן. הוא היה בחור נחמד, אבל דבר אחד הפריע לי: מהרגע שהחלו הקרבות, הוא צעק כל הזמן בקולי קולות: 'שמע ישראל, ה' אלוקינו, ה' אחד!'

אמרתי לו כמה פעמים: 'תסלח לי, אבל הצעקות שלך מעצבנות אותי. אני יודע שאתה מאמין באלוקים, ואני שמח שאתה יהודי דתי. אבל אין לי כוח לשמוע את זה כל הזמן. אתה מבין? אתה יודע שאני חילוני. אז תעשה לי טובה, ותפסיק עם הצעקות האלה של 'ה' אחד!'

אבל הוא אמר: 'תילחם אתה בדרך שלך, אני אלחם בדרך שלי'...לבסוף, מה לעשות, התרגלתי: כל היום – 'שמע ישראל... ה' אחד, ה' אחד.'

"לפני יומיים, ביום חמישי לפנות בוקר, הקרבות התחדשו. ציפיתי לשמוע לידי שוב את קריאת 'שמע ישראל', אבל לא שמעתי כלום. הסתכלתי סביבי, והנה אני רואה את חברי שוכב, לא רחוק. התקרבתי אליו – הוא היה פצוע, וכבר איבד דם רב. נותרו לו רק כמה דקות לחיות. ופתאום... פתאום הבנתי כמה הבחור הזה יקר לי! נפלתי לידו, לקחתי את ידו ואמרתי: 'אין לך מושג כמה אני אוהב אותך! אני מתחנן בפניך: תן לי למות במקומך!'

בכיתי כפי שלא בכיתי מעולם. אמרתי לו: 'תגיד לי, מה אני יכול לעשות בשבילך?' הוא כבר בקושי נשם. קרבתי את אוזני לפיו... והוא אמר: 'תישבע לי שתצעק 'ה' אחד' במקומי.'"

געוואלד, איך שהקצין בכה! הוא אמר: "זה כל כך מוזר. לפני כן, ממש לא האמנתי באלוקים. אבל באותו הרגע – אלוקים פתח לפני כל שערי שמיים! ממש ראיתי שיש אלוקים! היה לי ברור שה' אחד. ראיתי במו עיני שאנחנו עם קדוש ומקודש!

"ואמרתי לחברי הגוסס: 'אני נשבע לך! אני נשבע לך שאצעק 'שמע ישראל' במקומך! אני וילדיי ונכדיי עד סוף הדורות – נצעק במקומך 'ה' אחד! ה' אחד! ה' אחד!'"

סיים הקצין את סיפורו: "ביקשתי שיתנו לי להגיע הביתה ליום אחד. כדי לקיים את השבועה שלי. הייתי חייב לבוא ולבקש סליחה מהילדים שלי, לומר להם שטעיתי – יש אלוקים בעולם! אנחנו עם קדוש ומקודש!"

אתם יודעים, רבותי, הסיפור הזה היה חרות בלבי כל הזמן. הוא כל כך טוב ונחמד, כל כך נכנס לעמקי הלב... ותמיד שאלו אותי: "אתה בטוח שלא המצאת את זה?" עד שאף אני, אחרי כמה שנים, התחלתי להסתפק: אולי היה זה רק חלום.

עד שלאחרונה הופעתי באפרת. בסוף ההופעה ניגש אלי אדם ואמר לי: "אתה זוכר אותי? אתה זוכר את ההופעה ההיא באמצע מלחמת יום כיפור? עמדתי בין הקצינים שנשארו אתך אחרי ההופעה. עמדתי לידך כאשר אותו קצין סיפר לך את הסיפור על 'ה' אחד'. ואני רוצה שתדע: לא הייתי דתי. אבל סיפורו של הקצין הזה שינה בי משהו, ולבסוף נעשיתי גם אני בעל־תשובה."

אתם שומעים, אחים ואחיות? אתם שומעים, ילדים מתוקים? אתם יודעים מה אני ואתם צריכים לעשות?

במקומם של כל החיילים הקדושים אשר נתנו את חייהם למען עם ישראל והארץ הקדושה, במקום כל אותם היהודים אשר במשך אלפיים שנה נהרגו על קידוש השם – אתם ואני וכולנו, צריכים לצעוק בלי הפסקה: **"שמע ישראל! ה' אלוקינו ה' אחד!"**

)מתוך סיפורי נשמה, כרך ראשון/שמואל זיוון(

נספח 1– שיר:

הנה ימים באים

מילים ולחן: ישי ריבו

פזיז מעשים, בהול תנועות
אין עוד פנאי להמתין
ולא זמן לחכות
ירידת הדורות
כנראה הסיבה לעליית
התורות בקופה הראשית.

שמענו לפידים וראינו
את הקולות
את ההר עשן, למען ה' איך
עוד הלב הזה ישן
בתור לקופה הראשית.

ערפילי טוהר
לא בחיל ולא בכוח
רק בשם ומלכות
כשזה יבוא זה יבוא זה יבוא
בלי מקום לטעות.

הינה ימים באים,
נאום ה' אלוקים
לא רעב ללחם
לא צמא למים.

ערל שפתיים, נבוב לוחות
אם ללמד עלינו זכות
זה על הרצון לשנות
להסיר מסכות
זמן לגילוי הפנים.

לא רעב ללחם, לא צמא למים
רק דיבורים של אמת
המשביעים את הלב
ירידת הדורות
כנראה הסיבה לעליית התורות
בספרייה הראשית.

הנה ימים באים

מילים ולחן: ישי ריבו

פזיז מעשים, בהול תנועות
אין עוד פנאי להמתין
ולא זמן לחכות
ירידת הדורות
כנראה הסיבה לעליית
התורות בקופה הראשית.

שמענו לפידים וראינו
את הקולות
את ההר עשן, למען ה' איך
עוד הלב הזה ישן
בתור לקופה הראשית.

ערפילי טוהר
לא בחיל ולא בכוח
רק בשם ומלכות
כשזה יבוא זה יבוא זה יבוא
בלי מקום לטעות.

הינה ימים באים,
נאום ה' אלוקים
לא רעב ללחם
לא צמא למים.

ערל שפתיים, נבוב לוחות
אם ללמד עלינו זכות
זה על הרצון לשנות
להסיר מסכות
זמן לגילוי הפנים.

לא רעב ללחם, לא צמא למים
רק דיבורים של אמת
המשביעים את הלב
ירידת הדורות
כנראה הסיבה לעליית התורות
בספרייה הראשית.

הנה ימים באים

מילים ולחן: ישי ריבו

פזיז מעשים, בהול תנועות
אין עוד פנאי להמתין
ולא זמן לחכות
ירידת הדורות
כנראה הסיבה לעליית
התורות בקופה הראשית.

שמענו לפידים וראינו
את הקולות
את ההר עשן, למען ה' איך
עוד הלב הזה ישן
בתור לקופה הראשית.

ערפילי טוהר
לא בחיל ולא בכוח
רק בשם ומלכות
כשזה יבוא זה יבוא זה יבוא
בלי מקום לטעות.

הינה ימים באים,
נאום ה' אלוקים
לא רעב ללחם
לא צמא למים.

ערל שפתיים, נבוב לוחות
אם ללמד עלינו זכות
זה על הרצון לשנות
להסיר מסכות
זמן לגילוי הפנים.

לא רעב ללחם, לא צמא למים
רק דיבורים של אמת
המשביעים את הלב
ירידת הדורות
כנראה הסיבה לעליית התורות
בספרייה הראשית.